

Adventsbrev (fjerde søndag i advent 2011)

Kære medlemmer og gudstjenestedeltagere i Aalborg Valgmenighed!

På søndag er det fjerde søndag i advent. Julefesten er tæt på. Når du åbner for fjernsynet i denne tid, så får du julefortællinger for fuld udblæsning i julekalendere, reklamer og almindelig julesentimentalitet. I vores kultur er den store gennemgående og samlende figur i december julemanden – denne joviale, halvtykke og hyggelige skikkelse, der spreder god stemning omkring sig, hvor han kommer frem.

Når du går i kirke på søndag, så får du i stedet Johannes Døber for fuld udblæsning. Og det er en noget anden oplevelse. I kirken er adventstidens hovedperson profeten, der råber i ørkenen: Omvend jer. Johannes Døber er på stort set alle måder julemandens absolutte modsætning. Johannes Døber er asketisk og tynd, hvor julemanden er rund og trind, for Johannes Døber har levet sit liv i ørkenen. Johannes Døber er ikke en sweet-talker, der skaber god stemning, hvor han kommer frem, men en konfronterende person, der kalder både høj og lav til bod og omvendelse. Han er ikke en hygge-onkel. Og han har ikke gaver med.

Det er to helt grundlæggende forskellige figurer og fortællinger, vi møder. Men selvom Johannes Døber er en kantet skikkelse, som forstyrrer vores julefred med sin påtrængende prædiken, så gør vi klogt i at lytte til ham. For han forbereder Herrens komme. Han peger på ham, som kommer og siger: Han skal blive større, jeg skal blive mindre.

Johannes taler om en glæde, som består i at pege væk fra sig selv og blive mindre, mens en anden bliver større. Og der er nok ikke ret meget, der er mere udfordrende for os at høre end det. Vi, som er en del af en kultur og en generation, der fra vi er børn lærer at pege på os selv.

Se mig. Hør mig. Elsk mig. Se mig. Hør mig. Elsk mig. Se mig. Hør mig. Elsk mig.

Det her tema ser vi udspillet og gentaget på alle mulige niveauer af både børn og voksne. Men når evangeliet skal blive nogens historie, begynder det med en Johannes Døber. Det begynder med, at der er et menneske, der baner Herrens vej. En, der råber i ørkenen. En, der er en stemme for ham, der kommer, og som peger væk fra sig selv. Mod ham, som kommer fra himlen. Det jordiske må pege på det himmelske.

Følg aldrig efter mennesker, der ikke peger væk fra sig selv.

Mange af os har været så velsignede, at vi har mødt mennesker, der har peget væk fra sig selv og aflagt et vidnesbyrd om, at der var en, som skulle blive større. Og når de så ikke er her længere, så savner vi dem og forstår, at de ved at pege væk fra sig selv i virkeligheden ikke blev mindre. De blev større mennesker. Mens dem, der har travlt med at pege på sig selv, i virkeligheden ikke bliver større, men mindre.

Den, der bliver lille, fordi Kristus i dem bliver større, vokser. Den, der bøjer sig for Gud, kan gå oprejst i livet.

På søndag tænder vi alle lys i adventskransen. Nu peges der frem mod barnet i Betlehem. Det barn, om hvem det fortælles, at han er Gud selv. Må hans hjerte vokse i dit hjerte. Må hans tanker vokse i dine tanker. Må hans ord vokse i din mund. Må han blive større i dig og for dig, og må du blive mindre. Så skal din glæde være fuldkommen.

Jeg ønsker dig en velsignet højtid.

Jesper Fodgaard, præst i Aalborg Valgmenighed